

ЗМІСТ

ЧАСТИНА I. Виявлення тіла	9
ЧАСТИНА II. Ми починаємо наше розслідування	35
ЧАСТИНА III. Ми дізнаємося деякі цікаві речі	65
ЧАСТИНА IV. Наші підозри й докази	89
ЧАСТИНА V. Наша відважна нічна вилазка й продовження розслідування	137
ЧАСТИНА IV. Дєйзі робить свою справу	169
ЧАСТИНА II V. Ми потрапляємо в халепу	191
ЧАСТИНА III V. Детективне товариство розкриває злочин	215
Путівник школою «Дипдин»	283
Подяка	288
Уривок з наступної книги	291

ВЧИТЕЛІ

Міс Гріффін — директорка

Міс Леппет — вчителька історії та латини

Міс Белл — вчителька, відповідальна за наукову діяльність, а також — убита

Міс Паркер — вчителька математики

Містер Маклін — превелебний отець

Містер Рід, «Єдиний» — вчитель музики та мистецтв

Міс Теннісон — вчителька англійської мови

Міс Гопкінс — вчителька фізкультури

Мадемуазель Рено, «Мамзель» — вчителька французької мови

Місіс Мінн, «Мінні» — медсестра

Містер Джонс — підсобний робітник

Матрона — економка

ДІВЧАТА

Дейзі Веллс — восьмикласниця і президент Детективного товариства Веллс і Вонг

Гейзел Вонг — восьмикласниця і секретар Детективного товариства Веллс і Вонг

ВОСЬМИКЛАСНИЦІ

Кітті Фрібоді

Ребекка «Біні» Мартінау

Мартина Лавінія Темпол

Клементина Делакруа

Софі Кроук-Фінчлі

ШЕСТИКЛАСНИЦЯ

Бетсі Норс

СЕМИКЛАСНИЦІ

Бінні Фрібоді

Марії

ДЕСЯТИКЛАСНИЦЯ

Еліс Мергатройд

СТАРШІ ДІВЧАТА

Вірджинія Овертон

Белінда Венс

СТАРОСТА

Генріетта Тріллінг, «Король Генрі»

Це перше вбивство, яке розслідує Детективне товариство Веллс і Вонґ, тому добре, що Дейзі купила мені новий записник. Попередній закінчився після того, як ми розкрили Справа Зникнення Стрічки Лавінії. Розгадка, звичайно ж, полягала в тому, що її вкрала Клементина, аби помститися за те, що Лавінія штурхонула її в живіт під час гри в лакрос, що, у свою чергу, було помстою Клементині за поширення пліток стосовно того, що батьки Лавінії розлучилися. Я припускаю, що розкрити цей новий злочин буде набагато складніше.

Я думаю, що треба дещо розповісти про нас із нагоди початку нового записника. Дейзі Веллс — президент Детективного товариства, а я, Гейзел Вонґ, — його секретар. Дейзі говорить, що це робить її схожою на Шерлока Голмса, а мене — на Ватсона. Мабуть, це справедливо. До того ж, я занадто низенька, щоб бути героїнею цієї історії, а також хто й коли чув про китайського Шерлока Голмса?

Ось чому мене дуже тішить те, що саме я знайшла мертве тіло міс Белл. Насправді, я думаю, що Дейзі все ще засмучена через це, хоча й не показує цього. Розумієте, Дейзі — героїчна особистість, і всі ці події мали трапитися лише з нею. Якщо ви подивитесь на Дейзі, то безпомилково впізнаєте певний тип людей, до якого вона належить. Вона одна з тих витончених суто англійських дівчат із блакитними очима й золотавим волоссям; також вона — з тих, хто готовий мчати га-

лопом під дощем через слизьке поле з хокейною ключкою, а потім сісти й з'їсти десять глазурованих булочок за чаєм. У той час, як я, насамперед, вирізняюся тим, що повновида, подібно до Бібендуму — чоловічку з реклами шин «Мішлен»; мої щоки — круглі, як повний місяць, а волосся й очі — немилосердно чорні.

Я приїхала з Гонконгу посеред навчального року й потрапила до другого класу, і навіть тоді, коли ми всі ще були креветками (у новому записнику пояснюю, що «креветками» ми називаємо дівчат із молодших класів), Дейзі вже була відомою у школі «Дипдин». Вона їздила на конях, входила до команди з лакросу й відвідувала драматичний гурток. Старші дівчата звернули на неї увагу і вже до травня вся школа знала, що навіть староста назвала Дейзі розумахою.

Однак це — лише зовнішній бік особистості Дейзі, її взірцево-показовий образ, який усі бачать. Усередині ж вона зовсім не така.

Мені знадобився певний час, щоб зрозуміти це.

2

Дейзі попросила мене розповісти про все, що відбувалося до того моменту, як я знайшла тіло. Вона сказала, що так роблять справжні детективи — спочатку беруть свідчення, — тому я маю це зробити. Також вона сказала, що хороший секретар має увесь час тримати записник при собі, щоб бути готовим детально опису-

вати важливі події, якщо вони трапляються. Було б нескромно нагадувати їй про те, що я й так це роблю.

Найбільш важливою подією, яка відбулась у ті перші кілька тижнів осіннього семестру, стало заснування Детективного товариства, і започаткувала його саме Дейзі. Участь Дейзі — це усе, що треба для заснування будь-яких товариств. Минулого року у нас було Паціфістське товариство (нудне), а потім Спиритичне товариство (трішки нудне, але згодом Лавінія розбила свій кухоль під час сеансу, Біні знепритомніла, а Матрона заборонила спиритизм взагалі). Однак усе це сталося минулого року, коли ми були ще «креветками». Тепер ми вже не могли возитися з такими безглуздими речами як викликання привидів, оскільки доросли до третього класу, — так сказала Дейзі, повернувшись до навчання на початку цього семестру. Нині вона прагнула розкривати злочини.

Мене це певною мірою порадувало. І, звісно ж, не через те, що я боюсь привидів. Усім відомо, що їх не існує. Саме тому багато таких історій було поширено у нашій школі, аби налякати кожного. Найвідомішим поміж наших привидів є Веріті Абрахам, дівчина, що вчинила самогубство на балконі спортзалу на семестр раніше, аніж я прибула до школи «Дипдин», однак є ще привид колишньої вчительки, що зачинилася в одному із музичних кабінетів і померла від голоду, а також привид маленької дівчинки-креветки з першого класу, що потонула у ставку.

Як я вже говорила, цього року Дейзі вирішила, що ми будемо детективами. Вона прибула до шкільного будинку, тримаючи скриню книг зі зловісними

похмурими обкладинками й назвами на кшталт: «Небезпеки в останньому будинку» або «Таємниці Майл». Матрона відбирала їх одну за одною, однак Дейзі завжди вдавалося знаходити нові.

Ми створили Детективне товариство в перший тиждень семестру. Ми обидві дали смертельну клятву, що нікому, навіть нашим сусідкам по спальні — Кітті, Біні і Лавінії, не розкажемо про це. Я відчувала гордість через те, що тільки я і Дейзі маємо секрет. Також це було неймовірно втішно — спостерігати за іншими й прикидатись, ніби ми звичайнісінькі, але увесь цей час знати, що ми — детективи, які мають секретну місію — здобути інформацію.

Дейзі придумувала наші перші детективні завдання. Впродовж того першого тижня ми слідкували за іншою спальнею третьокласниць і прочитали таємний щоденник Клементини, а потім Дейзі вибрала першокласницю й визначила наше завдання — дізнатися про неї все, що тільки зможемо. Дейзі сказала мені, що це своєрідна практика — пам'ятне підтвердження того, що кожену деталь механізму ми вивчили.

Упродовж другого тижня ми намагалися з'ясувати, чому Король Генрі (прізвисько, придумане нами для цьогогорічної старости — Генрієтти Тріллінг — через те, що вона була дуже відстороненою і зверхньою, а також мала неабиякі розкішні русяві локони) — не була присутня на молитві одного ранку. Проте минуло лише кілька годин, і усі, а не лише ми, дізналися, що вона отримала телеграму, у якій говорилося, що її тітка раптово померла.